

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 6 września 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:**

**Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa**

**Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka**

**po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 r. w Poznaniu na rozprawie**

**sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. / NIP : (...)**

**przeciwko P. P. / PESEL : (...)/ , A. P. / PESEL : (...)/**

o zapłatę

I. Oddała powództwo w stosunku do obojga pozwanych.

II. Kosztami postępowania obciążyć w całości powoda i z tego tytułu zasądzić od niego:

1/ na rzecz pozwanego P. P. kwotę 3617 zł ( trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych)

2/ na rzecz pozwanej A. P. kwotę 3617 zł ( trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych).

/-/ E. H.

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 stycznia 2015 roku (data wniesienia) powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) s.c. (...) S. P. i A. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym na swoją rzecz kwoty 128.813,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 1.611,00 zł, kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł i opłatą manipulacyjną w wysokości 20,14 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwanych, oraz (...) S.A. (poprzednik prawny (...) Bank (...) S.A.) łączyła umowa o kredyt ratalny z dnia 10 lipca 2007 roku nr (...), na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanych środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Powód wskazał, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując płatności w sposób przewidziany w umowie, w związku z czym Bank wypowiedział jej umowę, co skutkowało tym, że umowa ta uległa rozwiązaniu w dniu 8 grudnia 2011 roku, doprowadzając do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez stronę pozwana kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie. Następnie wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny oraz prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności.

Dalej, powód wskazał, iż w dniu 8 października 2014 roku (...) Bank (...) S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek, w tym wymagalnej wierzytelności przysługującej mu względem strony

pozwanej. Powód podał, że wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego, Rep. A (...), a każda wierzytelność została ujęta w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do aktu notarialnego, pod indywidualnie nadanym numerem. Następnie, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. oraz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarły w dniu 24 października 2014 roku umowę o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. zwolniła się ze zobowiązania względem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. poprzez spełnienie innego świadczenia. Powód wyjaśniając wysokości dochodzonej pozwem kwoty wskazał, że składa się na nią suma niespłaconej kwoty należności w wysokości 88.277,30 zł, kwota kosztów w wysokości 500 zł oraz kwota skapitalizowanych odsetek za opóźnianie w spełnieniu świadczenia w wysokości 40.035,71 zł obliczona od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy kredytu do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej 88.277,30 zł według ustalonej w umowie stopy procentowej. Powód podał, iż dowodem istnienia świadczenia oraz obowiązku jego spełnienia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 2 stycznia 2015 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Konkludując, powód, powołując się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu wskazał, że nabył od Banku (wierzyciela pierwotnego) przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność oraz zaznaczył, że pomimo wezwania strony pozwanej do spłaty całości zadłużenia zobowiązanie nie zostało wykonane. Jako datę wymagalności roszczenia powód wskazał dzień 8 grudnia 2011 roku, tj. dzień rozwiązania umowy bankowej (k. 1-7 akt).

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 roku, sygn. akt VI Nc-e (...), Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym(...) w L. przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w P., z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 8 akt).

Pismem procesowym z dnia 11 marca 2015 roku pełnomocnik powoda, na podstawie art. 194 § 3 k.p.c., wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanej A. P., która również była stroną umowy bankowej z dnia 10 lipca 2007 roku nr (...) i wspólnie z pozwanym P. P. prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c. (...) S. P. i A. P.". Wnioskodawca podał, że powód nabył wierzytelność względem obu dłużników solidarnych.

W dniu 29 maja 2015 roku Sąd Okręgowy w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym: P. P. i A. P. aby zapłacili powodowi solidarnie kwotę 128.813.01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.228 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wnieśli w tymże terminie sprzeciw (k. 69 akt).

Pismem z dnia 29 sierpnia 2017 roku pozwana A. P., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 29 maja 2015 roku.

Pismem z dnia 30 sierpnia 2017 roku pozwany P. P. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 29 maja 2015 roku.

Pozwani oświadczyli, że nigdy nie otrzymali żadnego pisma z Sądu Okręgowego w P., (...) Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt XII Nc (...), zaznaczając, iż w okresie doręczania nakazu zapłaty nie zamieszkiwali pod adresem wskazanym w pozwie przez powoda, a ich aktualne miejsce zamieszkania od kilku lat znajduje się w P., na Osiedlu (...). W ocenie pozwanych, nie ma wątpliwości, że nakaz zapłaty wydany w przedmiotowej sprawie nie mógł być im, w tej sytuacji, skutecznie doręczony. Pozwani podali, że nie posiadają wiedzy odnośnie czynności prawnej lub faktycznej z ich udziałem, która stanowiłaby podstawę do wydania nakazu zapłaty w sprawie, gdyż wszystkie znane zobowiązania pieniężne regulowali systematycznie. W związku z powyższym pozwani wnieśli o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty wraz z pozwem pod adres do doręczeń ich pełnomocników (k. 97-125 akt).

Nakaz zapłaty z dnia 29 maja 2015 roku wraz z pozwem został doręczony pełnomocnikom pozwanych w dniach 13 i 22 listopada 2017 roku (k. 142-143 akt).

W ustawowym terminie pozwani, reprezentowani przez profesjonalnych pełnomocników, złożyli sprzeciwy od nakazu zapłaty, w których wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto, pozwani podnieśli następujące zarzuty: niewykazania istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, braku legitymacji materialnej czynnej po stronie powoda w niniejszej sprawie, błędnego wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia, oraz przedawnienia dochodzonego roszczenia (k. 144-161 akt)

W piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2018 roku, stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, powód podniósł, że bieg przedawnienia w przedmiotowej sprawie był kilkakrotnie skutecznie przerywany, co spowodowało, że roszczenie dochodzone przez powoda wobec pozwanych nie jest przedawnione. W ocenie powoda bieg 3-letniego terminu przedawnienia został przerwany przez złożenie przez (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 14 listopada 2014 roku pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który został opatrzony sygnaturą akt VI Nc-e (...). Nadto, powód podał, iż istnienie oraz wysokość roszczenia, jednoznacznie wynika z przedłożonych dokumentów, w szczególności wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu oraz kompletnej Umowy Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...) z dnia 2 lipca 2007 roku wraz z potwierdzeniem uruchomienia kredytu firmowego z dnia 10 lipca 2007 roku. Powód zaznaczył, iż Regulamin, Taryfy Opłat i Prowizji, który jest nieodłączną częścią umowy był dostępny do dyspozycji kredytobiorców na stronie internetowej Banku, a ich zmiana zgodnie z § 13 umowy kredytu nie wymagała zmiany w umowie z zachowaniem formy pisemnej. Powód podając sposób wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia wskazał, iż w dniu nabycia wierzytelność łączna kwota zadłużenia wynosiła 126.246,99 zł i składała się na nią: kwota 88.277,30 zł tytułem kapitału, kwota 0.00 zł tytułem odsetek umownych, kwota 37.469,69 zł tytułem odsetek karnych, kwota 500 zł tytułem kosztów, natomiast na dzień dzisiejszy (tj. 16 kwietnia 2018 roku) zobowiązania pozwanych wynoszą łącznie 159.657,55 zł i składa się na nie: kwota 88.277,30 zł tytułem kapitału, kwota 0.00 zł tytułem odsetek umownych, kwota 37.469,69 zł tytułem odsetek karnych, kwota 500 zł tytułem kosztów oraz kwota 33.410,56 zł z tytułu naliczonych do dnia 16 kwietnia 2018 roku odsetek ustawowych za opóźnienie (k. 200-225 akt).

Postanowieniem z dnia 6 września 2018 roku Sąd Okręgowy w P., sygn. akt XII C (...), na podstawie art. 505 § 3 k.p.c., stwierdził, że nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 29 maja 2015 r. przez Sąd Okręgowy w P., w sprawie XII Nc (...) z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko P. P. i A. P. sprostowanym postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2018 roku utracił moc w całości (k. 280 akt).

#### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 2 lipca 2007 roku, pozwani: P. P. i A. P. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...) s.c. (...) S. P. P., A. P. zawarli Umowę Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...) z (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w P. z siedzibą w W.. Kredyt miał zostać wykorzystany na finansowanie bieżącej działalności Kredytobiorcy (§ 2 umowy). Kredyt miał zostać spłacony w równych ratach kapitałowo-odsetkowych lub ratach odsetkowych (w okresie karencji) płatnych w miesięcznych okresach, licząc, od dnia uruchomienia kredytu w terminie przypadającym w kolejnym miesiącu na ten sam dzień, co dzień uruchomienia kredytu (§ 5 umowy). Prowizje, opłaty oraz odsetki zostały uregulowane zostały w § 4 umowy. W § 8 umowy Kredytobiorca wyraził zgodę na dokonanie przez Bank przelewu wierzytelności z tytułu niniejszej umowy na osoby trzecie, w tym na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzących fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny, jak również poddał się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Uruchomienie kredytu na rzecz pozwanych w kwocie 120.000 zł, na okres kredytowania 120 miesięcy, nastąpiło w dniu 10 lipca 2007 roku.

Okoliczność bezsporna, a także, dowód: umowa Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...) wraz z załącznikiem nr 1 (k. 58-59, k. 207-210 akt), potwierdzenie uruchomienia kredytu firmowego z dnia 10 lipca 2007 roku (k. 211 akt).

W dniu 19 września 2011 roku, na mocy decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 roku nr (...) (...), (...) S.A., wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki pierwotnego wierzyciela pozwanych, tj. (...) Spółka Akcyjna Oddział w P..

Dowód: decyzja Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 roku nr (...) (...) (k. 26-27 akt), postanowienie z dnia 23 września 2011 roku (k. 25 akt).

Pozwani nie wywiązali się z postanowień umowy Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...) wobec czego umowa ta została rozwiązana z dniem 8 grudnia 2011 roku. W dniu 8 października 2012 roku (...) S.A., wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 1 lutego 2013 roku nadano klauzulę wykonalności. Bankowy tytuł egzekucyjny opiewał na kwotę 103.429,43 zł, w tym kwotę 88.387,97 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, kwotę 4.964,06 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych naliczonych zgodnie z umową, kwoty 500 zł z tytułu niespłaconych opłat, prowizji i innych kosztów wynikających z umowy oraz kwotę 9.577,40 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty niespłaconej należności głównej.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 8 października 2012 roku (k. 61-62 akt), wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 8 października 2012 roku (k. 63-64 akt), postanowienie Sądu Rejonowego(...)w P. z dnia 1 lutego 2013 roku, sygn. akt II Co (...) (k. 65-66 akt), zaświadczenia z dnia 19 lutego i 8 października 2012 roku (k. 60, k. 212-213 akt).

W dniu 14 listopada 2012 roku, na podstawie uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy nastąpiło połączenie przez przeniesienia całego majątku (...) S.A. na rzecz (...) Bank (...) S.A., który tym samym został następcą prawnym wszystkich wierzytelności łączących się podmiotów, w tym wierzytelności przysługujących wobec pozwanych.

Dowód: odpis pełny (...) Bank (...) S.A. (k. 40-53 akt), odpis pełny (...) S.A. (k. 37-39 akt).

W dniu 8 października 2014 roku pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a spółką (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. z siedzibą w W. została zawarta w formie aktu notarialnego zmiana umowy spółki komandytowej, na podstawie której (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., jako komandytariusz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. wniósł aportem do spółki komandytowej wkład niepieniężny, w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych, wynikających z umów kredytowych, których stroną jest (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Dowód: akt notarialny z dnia 8 października 2014 roku, Rep. A (...) (k. 33-36 akt), odpis (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. z siedzibą w W. (k. 29 akt)

W dniu 24 października 2014 roku (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą w W. zawarła z (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę o świadczenie w miejsce wykonania („datio in solutum”), w ramach której (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą w W. zwolniła się ze zobowiązania względem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew wierzytelności wniesionych przez (...) Bank (...) S.A. jako wkład do tej spółki w dniu 8 października 2014 roku, w tym wierzytelności względem pozwanych.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna, pismem z dnia 4 listopada 2014 roku, zawiadomił pozwanych o sprzedaży wierzytelności z tytułu umowy kredytu na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Dowód: umowa o świadczenie w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku (k. 32 akt), wyciąg z ksiąg rachunkowych fundusz u s ekurytyzacyjn ego (k. 19-21 akt), zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z tytułu umowy kredytu (k. 57 akt), płyta CD z wykazem wierzytelność względem pozwanych (k. 226 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy.

Wyżej opisane dokumenty urzędowe i prywatne, Sąd uznał za wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd oparł się na powołanych dokumentach oraz kopiach dokumentów. Należy zauważyć, iż w toku sporu strona powodowa składała kopie dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem.

Jeśli chodzi o wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego to wprowadzie zgodnie z treścią art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004r., nr 146, poz. 1546) ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Jednakże, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 194 ust. 1 ustawy).

Strona powodowa natomiast pomimo wezwania nie przedłożyła postanowienia o umorzeniu postępowania, oznaczonego nr (...).

### ***Sąd zważył, co następuje:***

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z przelewu wierzytelności na podstawie umowy z dnia 24 października 2014 roku o świadczenie w miejsce wykonania („datio in solutum”), w ramach której (...) sp. z o.o. sp. komandytowa z siedzibą w W. zwolniła się ze zobowiązania względem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew wierzytelności wniesionych przez (...) Bank (...) S.A. jako wkład do tej spółki w dniu 8 października 2014 roku, w tym wierzytelności względem pozwanych.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Przelew wierzytelności jest czynnością kauzalną, co oznacza, że uzyskanie wierzytelności przez cesjonariusza (czyli przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę) musi mieć odpowiednią podstawę prawną (causae). Ową podstawą może być m.in. umowa zamiany, darowizny, sprzedaży. Gdy przejście wierzytelności ze zbywcy na nabywcę następuje na mocy umowy, uchybienia w tych umowach muszą wywierać bezpośredni skutek na następstwa rozporządzające, np. gdy sprzedaż wierzytelności okaże się nieważna, to upadną tym samym skutki przejścia wierzytelności ze zbywcy

na nabywcę. O powyższym przesądza uregulowanie zawarte w art. 510 § 1 k.c. oraz wyraźne postanowienie art. 510 § 2 k.c. Artykuł 510 § 2 k.c. przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (*causa solvendi*), a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (zob. wyrok SN z 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 141, s. 89).

Ważność samoistnej umowy przelewu zależy zatem od istnienia ważnego zobowiązania do zawarcia tej umowy. Jeżeli zobowiązanie nie istnieje, czynność rozporządzająca wierzytelnością będzie nieważna.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził roszczenie z łączącej pozwanych z wierzycielem pierwotnym umowy Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...). Jednocześnie powód prawidłowo wykazał fakt następujących po sobie cesji oraz fakt nabycia wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanych.

Pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...). Jednocześnie pozwani podnieśli zarzut przedawnienia, który w realiach niniejszej sprawy okazał się trafiony.

Zobowiązanie z tytułu spłaty kredytu, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zgodnie z art. 118 k.c. przedmiotowe roszczenia przedawniają się z upływem trzech lat od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne.

Przedawnienie to instytucja, która polega na tym, że po upływie określonego w ustawie okresu (tzw. terminu przedawnienia), ten przeciwko komu kieruje się roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Roszczenia przedawnione nie przestają istnieć, stają się jednak niemożliwe do wyegzekwowania w zwykłym trybie. Po upływie terminu przedawnienia są tzw. „roszczeniami niezupełnymi”, które nie korzystają z pełnej ochrony państwa. Terminy przedawnienia nie mogą być w umowie ani skracane, ani wydłużane.

W niniejszej sprawie umowa kredytu została rozwiązana w dniu 8 grudnia 2011 roku, a zatem od tego dnia roszczenie stało się wymagalne, a co za tym idzie zgodnie z art. 120 § 1 k.c., nastąpił początek biegu przedawnienia, który upłynął z dniem 8 grudnia 2014 r. Powód wniósł pozew w dniu 2 stycznia 2015 roku nastąpiło, gdy roszczenie było już przedawnione.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZP (...), (OSNC 2014/7-8/72, LEX nr 1388654, R.. (...), Biul.SN 2013/11/12 Dz.U.2018.155.) „wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505<sup>37</sup> § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia”.

Wprawdzie strona powodowa podnosiła, że w niniejszej sprawie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, gdy w dniu 14 listopada 2014 roku złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który został opatrzony sygnaturą akt VI Nc-e (...), załączając pozew o zapłatę z dnia 14 listopada 2014 roku oznaczony w (...) jako sprawa (...) (k. 214 akt). Pomimo wezwania nie przedłożyła jednak postanowienia o umorzeniu postępowania, oznaczonego nr (...), a więc nie wykazała tej okoliczności (k. 253, k. 279 akt)

Zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności – art. 123 § 1 pkt 2 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16).

Termin przedawnienia roszczenia nie uległ więc przerwaniu i należy go liczyć od dnia rozwiązania umowy kredytu tj. dnia 8 grudnia 2011 roku. Zarzut przedawnienia został wykazany i powództwo, jako przedawnione, należało oddalić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 w zw. z § 2 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z

urzędu - Dz.U. z 2002r., nr 163, poz.1349 z późn. zm.). Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, powództwo zostało oddalone, w związku z czym powód winien zwrócić pozwanym poniesione przez nich koszty postępowania. W punkcie II wyroku należało więc zasądzić od powoda na rzecz pozwanego P. P. i A. P. po 3.617 zł, na które to kwoty składa się wynagrodzenie każdego z pełnomocników z doliczeniem opłat skarbowych od pełnomocnictw.

/-/ E. Hoffa